

Ministerstvo financí ČR
Odbor 29 - Legislativní a náhrady
škody
JUDr. Michal Švorc, ředitel
Letenská 15
11810 Praha 1
ID datové schránky zxeaaav

V Praze, dne 22. 8. 2014

Vážený pane řediteli,

reaguji na Vaši výzvu na vrácení částky 2.080.447.226,12,-Kč, která byla Vámi zaplacená na úhradu naší pohledávky na náhradu škody s příslušenstvím z důvodů společné a nerozdílné odpovědnosti České republiky za škodu vzniklou "vytunelováním" bývalých CS fondů. Na základě našeho vyhodnocení rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. 6. 2014, č.j.: 30 Cdo 493/2013-863, jímž byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze, ze dne 27. 9. 2012, č. j.: 35 Co 34/2012-761, jsme dospěli k závěru, že výše uvedený rozsudek Nejvyššího soudu České republiky nic nemění na našem nároku na náhradu škody z titulu nesprávného úředního postupu Ministerstva financí. Z rozsudku naopak vyplývá, že pokud Ministerstvo financí v rozhodné době disponovalo informacemi zakládajícími podezření z trestného činu, bylo povinno podat trestní oznámení, přičemž pokud v rozhodné době existovaly takové skutečnosti, na základě kterých by policejní orgán přistoupil k zajištění majetku dle §79a tr.ř., je dána i příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vznikem škody. Rozsudek Nejvyššího soudu ČR proto dle našeho přesvědčení nezpochybnil právní základ existence nároku na náhradu škody a vyjádřil pouze pochybnosti ohledně prokázání skutkového stavu.

Protože jsme přesvědčeni, že Ministerstvo financí ČR, ať již FAU či UCP, relevantní informace zakládající podezření ze spáchání trestného činu mělo a v rozhodné době existovaly skutečnosti, které by odůvodňovaly zajištění majetku ze strany orgánů činných v trestním řízení, je náš nárok na náhradu vzniklé škody vůči státu z titulu nesprávného úředního postupu důvodný, a Česká republika tak plnila na existující nárok.

Zrušením rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2012, č. j.: 35 Co 34/2012-761 proto AKRO investiční společnosti, a.s. nevzniká automaticky povinnost k vydání bezdůvodného obohacení. Tato povinnost by vznikla pouze v tom případě, pokud by AKRO investiční společnost, a.s. přijala finanční prostředky na neexistující nárok, což v daném případě nenastalo. V této souvislosti si dovoluji poukázat na judikaturu Nejvyššího soudu České republiky zejména na rozhodnutí 28 Cdo 3033/2009, 28 Cdo 3113/2007, 30 Cdo 3810/2007 a rozsudek velkého senátu NS ČR 31 Cdo 3309/2011, ze kterých lze jednoznačně dovodit, že pouhým zrušením rozsudku, na základě kterého bylo plněno, bezdůvodné obohacení na straně subjektu, který plnění přijal, nevzniká.

Za dané situace Česká republika - Ministerstvo financí, může vůči AKRO investiční společnosti, a.s. uplatnit nárok na vrácení plnění z titulu bezdůvodného obohacení, nicméně jsme přesvědčení, že taková žaloba nebude úspěšná a to z dále uvedených důvodů vycházejících z našeho vyhodnocení rozsudku Nejvyššího soudu České republiky:

1. Námítka promlčení

Podle ustanovení § 455 zákona č. 40/1964 Sb., se za bezdůvodné obohacení nepovažuje, bylo-li přijato plnění promlčeného dluhu nebo dluhu neplatného jen pro nedostatek formy. Obdobně dle § 2997 NOZ dlužník, který plnil dluh nežalovatelný nebo promlčený nebo takový, který je neplatný pro nedostatek formy, nemá právo na vrácení toho, co plnil. Z tohoto hlediska námitka promlčení ztratila právní relevanci a soudy se jí již nebudou zabývat. Uvedená ustanovení vychází z jednoznačného právního principu, že promlčení nároku neznamena zánik pohledávky, ale pouze její oslabení. Plnění na promlčený dluh proto nemůže být bezdůvodným obohacením. Navíc jsme nadále přesvědčeni o tom, že pohledávka promlčena nebyla.

2. Dělená odpovědnost

Rovněž závěry citované v rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ohledně dělené odpovědnosti, na základě kterých by bylo možné dovozovat, že odvolací soud by se měl možností rozhodnout v řízení o zaplacení náhrady škody vůči jednomu ze společně a nerozdílně zavázaných dlužníků zabývat, již ztratily právní relevanci, neboť ze strany České republiky byl společný a nerozdílný závazek splněn, čímž společný a nerozdílný závazek k náhradě škody zcela zanikl, a to ve vztahu ke všem škůdcům. V případném

soudním řízení o vydání bezdůvodného obohacení již soud nemůže rozhodnout o tzv. dělené odpovědnosti, neboť o zaniklém závazku již nelze rozhodovat. České republice potom zůstává zachován regresní nárok vůči ostatním spoludlužníkům, kteří společně a nerozdílně odpovídají za škodu.

3. Nesprávný úřední postup

Jsme přesvědčeni, že nesprávný úřední postup byl v soudním řízení doložen, neboť v rozhodné době disponovala Česká republika - Ministerstvo financí relevantními informacemi o tom, že vyvedení majetku z CS fondů je trestným činem. V případném soudním řízení o vydání bezdůvodné obohacení podpoříme existenci těchto skutečností dalšími důkazy.

4. Příčinná souvislost

Jsme přesvědčeni o tom, že pokud by FAU Ministerstva financí České republiky splnil svoji povinnost podat trestní oznámení, orgány činné v trestním řízení by využily ustanovení § 79 a tr. řádu a zajistily majetek v zákonem požadované lhůtě. Spolu s trestním oznámením by totiž byly orgánům činným v trestním řízení předány informace, ze kterých by bylo velmi snadné dovodit, že vyvedením veškerého majetku z CS Fondů jde o vysoce závažný trestný čin. V trestním oznámení by navíc bylo přímo ze strany FAU navrhováno, aby orgán činný v trestním řízení učinil zajištění finančních prostředků, jak předpokládá zákon č. 611/1996 Sb. Pokud by orgán činný v trestním řízení takové opatření neučinil, sám by se dopustil nesprávného úředního postupu, neboť základní zásadou trestního řízení je předcházení škodám, jež mají být způsobeny trestným činem. V případném řízení o vydání bezdůvodného obohacení nebude proto z naší strany problém příčinnou souvislost prokázat.

Na základě výše uvedených skutečností jsme přesvědčeni, že Česká republika - Ministerstvo financí v případném sporu o vydání bezdůvodného obohacení ohledně jistiny poskytnuté náhrady škody neuspěje.

Úroky z prodlení

V případě úroků z prodlení vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího soudu, že Česká republika se dostala do prodlení momentem, kdy jí bylo doručeno rozšíření žaloby na Českou republiku - Ministerstvo financí, což se stalo 11. 12. 2003. Zrušený rozsudek

Městského soudu v Praze předpokládal, že České republice vznikla povinnost hradit úroky z prodlení od 5. 4. 2003, z čehož vyplývá, že rozdíl osmi měsíců není podstatný. Bohužel Nejvyšší soud České republiky se nevyjádřil k výši úrokové sazby úroku z prodlení, nicméně vyhověl našemu dovolání a zrušil rozsudek i v té části, jímž zamítl požadavek AKRO investiční společnosti, a. s. na zaplacení úroku z prodlení s vyšší úrokovou sazbou, než 10 %, tj. úroku z prodlení s úrokovou sazbou ve výši dalších 8% p.a. Kromě výše uvedeného z rozsudku Nejvyššího soudu vyplývá, že v případě společné a nerozdílné odpovědnosti existuje jedna škoda a jeden úrok z prodlení, které jsou škůdci povinni hradit společně a nerozdílně s tím, že každý škůdce je povinen takový úrok platit od momentu, kdy se dostane do prodlení. Vzhledem k tomu, že první ze společně a nerozdílně zavázaných dlužníků - Plzeňská banka a. s. se dostal do prodlení v roce 1997, kdy byla vyzvána ze strany AKRO investiční společnosti, a. s., a vznikla ji tak povinnost hradit úrok z prodlení s úrokovou sazbou ve výši 15 % p.a. a vzhledem k tomu, že existuje pouze jeden úrok z prodlení a nikoliv několik úroků z prodlení v různých výších, dovozujeme, že České republice vznikl rovněž úrok z prodlení s úrokovou sazbou ve výši 15 % p. a., byť povinnost k úhradě tohoto úroku počíná od 11. 12. 2003. V takovém případě by České republice vznikla povinnost úhradě úroků z prodlení ještě vyšší, než skutečně zaplatila, a z toho důvodu nepovažujeme za důvodný požadavek České republiky k vrácení částky, která byla zaplacená jako úrok z prodlení s úrokovou sazbou ve výši 10% p. a. od 5. 4. 2003.

Závěr

Za této situace nemůžeme vyhovět vašemu požadavku na vrácení částky, která byla zaplacená, neboť bychom tím jednali v rozporu se zájmy podílníků a tím i v rozporu s odbornou péčí. Jsme-li přesvědčeni o tom, že náš nárok na náhradu škody existuje, nemůžeme vydat plnění, které jsme přijali na úhradu tohoto nároku (viz. také rozsudek Nejvyššího soudu ČR č.j. 31 Cdo 3309/2011). Vrátit požadované plnění nemůžeme ani z toho důvodu, že pokud nárok na náhradu škody poskytnutím plnění jedinou zanikl, neobnovuje se tím, že se plnění vrátí. Ve stávajícím soudním řízení bychom proto nemohli pokračovat a museli bychom požadovat jiný nárok, než jsme původně požadovali.

S pozdravem

AKRO investiční společnost a.s.
Ing. Jiří Trávníček, předseda představenstva

AKRO investiční společnost, a.s., Slunná 25, 162 00 Praha 6, IČO: 49241699, tel.: 234 261 600, fax: 234 261 605, internet: www.akro.cz
AKRO investiční společnost, a.s., byla dne 8. října 1993 řádně zapsána do obchodního rejstříku vedeného Krajským obchodním soudem v Praze, oddíl B, číslo vložky 2164

držitel certifikátu ISO 9001:2008